

VAN AUXERRE NAAR MAASBRACHT HET OVERVAREN VAN ONZE 'ABUELA'

Reisverhaal door Oliver Trzaska.

8 april tot 1 mei 2022

Opgewonden stappen Jan en ik in de overvolle auto. Beddengoed, borden, kleding, gereedschap, reserveonderdelen – we hebben alles bij ons.

36

Klaus, die eigenlijk vanwege zijn vakkennis met ons mee zou gaan, heeft helaas eergisteren vanwege een positieve coronatest moeten afzeggen. Gelukkig kon zijn vriend Harald op het allerlaatst inspringen, dus we kunnen toch gaan. Zonder een deskundig iemand erbij zou de hele onderneming op losse schroeven komen te staan. Kortom, we hebben geluk! We pikken Harald op in Keulen

en voelen meteen een klik. Tijdens de lange, regenachtige rit naar Auxerre hebben we leuke en interessante gesprekken.

's Avonds laat arriveren we in het hotel. We pakken nog twee biertjes in de hotelbar en duiken dan ons bed in: morgen wordt een spannende dag.

09-04-22 | Overdracht en vertrek uit Auxerre

Om 9.30 uur treffen we Mike van Aquarelle France voor een proefvaart en de overdracht. De boot ziet er goed uit, maar heeft wel wat onderhoud nodig. Zo worden we dus de trotse bezitters van een boot en gaan we op zoek naar een tafel voor het achterdek, die de vorige eigenaar kennelijk niet nodig vond. Een tafel vinden we helaas niet, maar wel een broodrooster, een stofzuiger en een oven.

Tijdens het varen merkt Harald dat het koelwater te warm wordt en dat de uitlaat begint te roken. We leggen bij een sluis aan en stellen Mike op de hoogte. Na 's avonds gezellig te

hebben gegeten, brengen we onze eerste nacht aan boord door.

10-04-22 | Eerste gedwongen pauze

Mike belooft ons de volgende ochtend vroeg een monteur te sturen. We gebruiken de tijd bij de sluis om te oefenen met de drone. Jan heeft het idee om de schotel van de radar te gebruiken als landingsplaats, en opeens hebben we een jacht met een helikopterplatform!

Het weer is fantastisch en we verkennen de omgeving, op zoek naar vers stokbrood. Heerlijk! Maar als we bij de boot aankomen, is om onverklaarbare redenen een stuk van onze aankoop verdwenen. 's Avonds maken we een lekkere maaltijd klaar en dan zoeken we moe onze kooi op. We hopen dat de monteur morgenochtend op tijd komt en het probleem snel verholpen is. Al met al was het eigenlijk een bijna perfecte vakantiedag.

11-04-22 | Afscheid van Harald

De monteur staat inderdaad stipt om 9.15 uur voor onze neus. Wow! Na een paar minuten laat hij me de impeller zien, die helemaal in orde is, dus hij zoekt verder. Twintig minuten later ligt er voor me een hoop schelpen, stenen en zand die de monteur uit onze warmtewisselaar heeft gehaald. Nu klettert er duidelijk meer koelwater. Goed gemutst zetten we onze reis voort. Het is (weer) fantastisch weer. We genieten met volle teugen van de tocht over de Yonne.

In de sluizen drijft veel rommel in het water, wat regelmatig voor vertragingen zorgt omdat de sluiswachter eerst de sluisdeuren vrij moet maken. Sowieso is de toestand van de sluizen enigszins, uh, laten we zeggen 'bijzonder'. Een vastgoedmakelaar zou ze aanprijzen als: de sluizen zijn zeer karaktervol en bieden een geweldig uitzicht op de rivier.

In Sens zetten we Harald af bij het station en tijdens een gezellige avond

aan boord verheugen we ons op onze 'vader-zoon-tour' die de volgende dag gaat beginnen.

12-04-22 | Met z'n tweeën aan boord en een lesje wind in de sluis

Het ontbijt is heerlijk, net als het weer. Als we om acht uur losgooien, is de sluis al voor ons voorbereid. Dat is een goed begin!

En eigenlijk gaat het allemaal heel soepeltjes. Alle sluizen staan voor ons open. Het is een prachtige omgeving, en de oevers bieden een afwisselende omlijsting van onze tocht. De koolzaadvelden schitteren geel in het zonlicht.

Ik wil toch nog even de vollast uittesten, want er komen onderweg ook nog een aantal stukken met tegenstroom. Het zou goed zijn als we daar een tijdje met hogere toerentallen zouden kunnen varen. Maar al na twee minuten stijgt de watertemperatuur tot ver boven de 90°C. Ik stuur Mike een filmpje van de rook en vraag hem een monteur te regelen.

In de het uiterst smalle kanaal bij Vinneuf komt een grote rijnaak op ons af. We stoppen en Jan springt van boord om de Abuela aan te meren,

want ik vind het wat te smal om hier te passeren.

De volgende sluis blijkt een uitdaging. Schuine kanten, een kleine steiger net vóór de sluisdeur aan bakboord en een vlagerige wind die vanuit bakboord inkomt, maken manoeuvreren moeilijk. Jan vaart de sluis in en dat gaat goed, maar ik laat het plan varen om eerst met de achterlijn aan te meren, wat handig geweest zou zijn. Ik gooi de lijn, maar de wind krijgt vat op de Abuela, waardoor zij in de sluis gaat draaien. Bovendien geef ik Jan ook nog het verkeerde commando, wat hem een beetje van de wijs brengt, maar hij gaat rustig verder. Op het nipper-tje krijg ik een stootwil tussen ons en de hoek van de sluismuur. Jan legt me haarfijn uit welke fout ik heb gemaakt, en we ruilen van plaats. Ik probeer mijn fouten goed te maken en geef de Abuela een klein aandenken aan de aanlegplaats mee. Het is niet meer de moeite om aan te leggen, want we zijn al beneden.

We varen de Seine op en vinden een haventje in Saint-Mammès. Jammer genoeg lukt het niet in om een leuk restaurantje te vinden, dus we moeten het doen met een bezorgpizza, die we aan boord opeten.

Mike belt om te zeggen dat er de volgende dag een monteur komt. We laten deze enerverende dag gezellig eindigen, om tot de ontdekking te komen dat we niet eens een spel kaarten bij ons hebben...

13-04.22 | Carlos of een lesje 'savoir vivre'...

In de miezerregen gooien we de trossen los.

De sluiswachter, die vermoedelijk doof en blind is, negeert ons categorisch. Pas na een telefoontje naar de centrale kunnen we eindelijk schutten. We komen aan bij het jachthaventje waar we afgesproken hebben met de monteur.

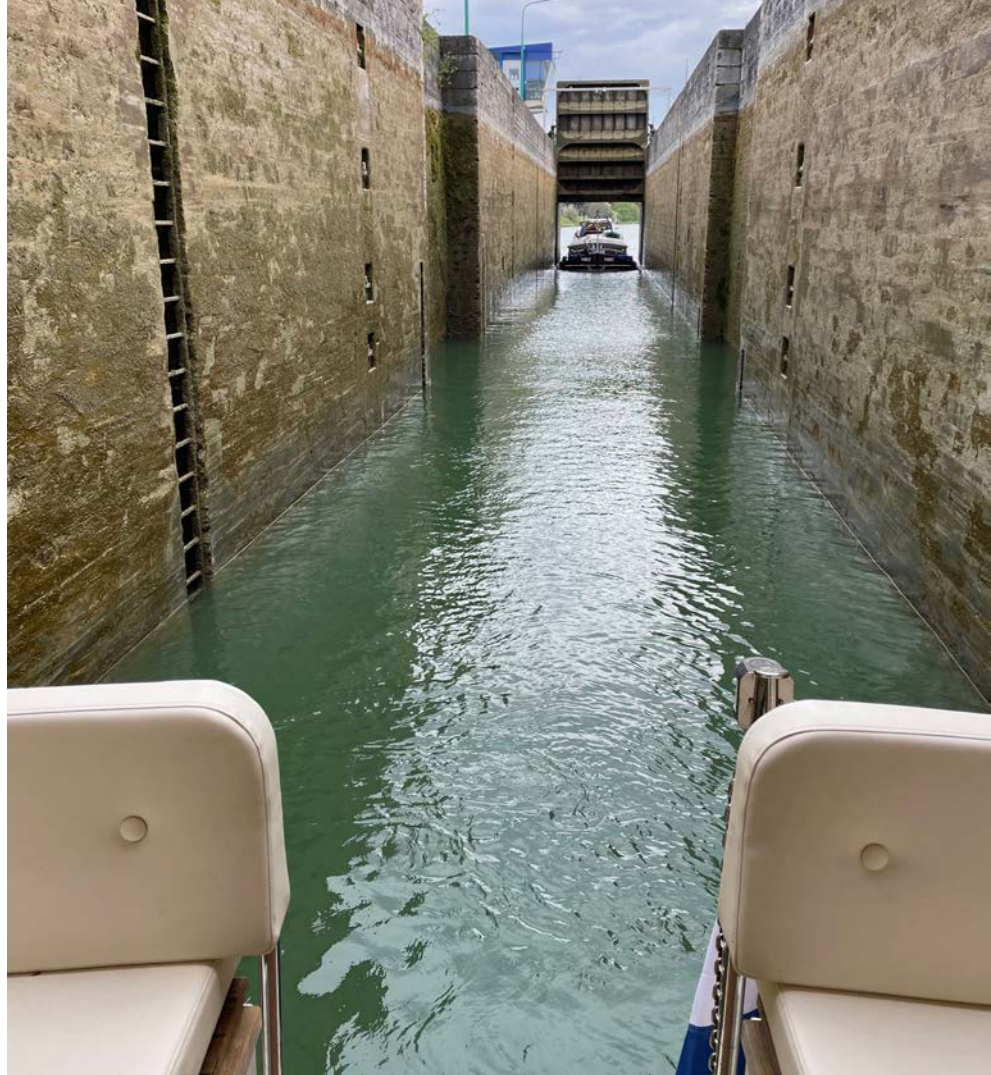
Na een uur is het koelsysteem doorgespoeld en is er een afdichting vervangen. Nu komt er veel meer water. Wij zijn blij, gooien de trossen los en zetten er flink de vaart in om de vertraging in te halen.

Na drieënhalf uur varen bij 1850 rpm zitten we echter helaas weer ruim boven de 90°C. Bij 1500 rpm blijft de temperatuur in het juiste bereik. We besluiten door te varen en het probleem te laten bekijken in Maasbracht, waarvan we Mike op de hoogte stellen.

Vandaag leggen we voor de nacht aan in Coudray. Grappig genoeg precies de sluis waar we volgens de oorspronkelijke planning de 11e zouden overnachten. We lopen dus twee dagen achter op schema en besluiten daarom de volgende ochtend al om zes uur de eerste sluis te nemen.

14-04-22 | Wat een dag!

Bij het eerste kopje koffie beseft ik dat het plan om al om 6.00 uur voor de sluis te liggen, ons weliswaar tijdswinst oplevert, maar dat de zon (in tegenstelling tot ons) nog niet op is. Het is nog pikdonker. Voortaan check ik altijd het moment van zonsopkomst voordat ik plannen voor de volgende dag maak. Na het tweede kopje koffie bedenk ik

me dat ik maar beter van de situatie kan genieten. Het is ijskoud. Over het spiegelgladde water hangt een lichte nevel, en de lichten van de sluis zorgen voor een onbeschrijflijke sfeer. De zware diesels van de beroepsvaart ronken gedempt door de verder volledig stille wereld. Unheimisch mooi. Bij kopje koffie nummer drie vegen we de beslagen raam schoon, melden ons via de radio aan bij de sluis en gooien de trossen los.

Als de sluisdeuren beneden weer opengaan, weten we niet wat we meemaken. Het lijkt wel alsof er een muur van mist voor ons staat. We zien geen hand voor ogen! Ik besluit naar de stuurboordoever direct achter de sluis te varen en daar aan te leggen. Gelukkig kan ik wel de contouren van de bomen langs de oever zien, waardoor ik weet waar de rivier is. De kaartplotter is ook erg handig. Langzaam trekt de mist op en na 40 minuten, die wel een eeuwigheid lijken te duren, is de mist opgetrokken en straalt de zon ons tegemoet.. Wat een belevenis!

De Seine is op dit stuk een dromerig stroompje, soms zelfs een beetje betoverend door de werkelijk schitterende oude huizen die hier langs de rivier staan als miniatuurpaleisjes. Bijna alle huizen hebben (kleine) privésteigers, met daartussen af en toe een rijnaak of een woonboot. De omgeving wordt geleidelijk stedelijker, en de Seine loopt door de Parijse voorsteden. Ik ben niet echt gecharmeerd van de industriële bedrijvigheid, maar het hoort er natuurlijk gewoon bij.

We varen langs de monding van de Marne. Allerlei boten krioelen door elkaar heen en de golfslag doet niet onder voor die in de Middellandse Zee. Plotseling verschijnen er drie rubberboten met politieagenten in volle uitrusting en gewapend met machinegeweren. We zien overal blauwe lichten en sirenes. We hebben geen idee wat er aan de hand is. De bemanning van de rubberboten heeft er duidelijk plezier in om met grote snelheid tussen de andere boten door te razen

en daarbij hun boot over de golven te laten dansen. Ze nemen echter wel de tijd om ons vriendelijk te begroeten.

Het kost me enige moeite maar dan zie ik de toegang tot de sluis van Port de l' Arsenal. Na vijf minuten gaat het grappige sluisje open. Ik ben erg trots op mezelf omdat ik zelfverzekerd en zonder stress de sluis invaar, ondanks de deining en de stroming. Als we de sluis weer uitvaren, bevinden we ons in een andere wereld. Kristalhelder water, glad als een spiegeltje en 10.000 boten – zo voelt het – wachten ons op. Ik zie het kantoor van de havenmeester en leg er vlak vóór aan. We mogen daar blijven liggen. Kosten: € 47 per nacht. Voor een plek middenin Parijs met uitzicht op de Notre Dame is dat een echt koopje.

En dan kan het feest beginnen. In vijfenhalf uur doen we het spoedprogramma Parijs. Lopend, dat spreekt vanzelf. De Notre Dame ligt om de hoek, op weg naar het Louvre halen we ongelooflijk lekkere croissants en één metrohalte na het Louvre bezoeken we de Place de la Concorde, maken we een foto op de Champs-Élysées met de Arc de Triomphe op de achtergrond en bezoeken we natuurlijk de Eiffeltoren. Omdat mijn rug zich na al dat lopen duidelijk laat voelen, onderhandel ik met de bestuurder van een fietsriksja over de prijs voor de rit naar de Eiffeltoren. Eenmaal daar aange-

komen weet ik hem uit zijn hoofd te praten dat het om de prijs per persoon ging (adem in, adem uit).

Langs de Seine lopen we terug naar de haven. We zijn doodmoe. We weten dat het een vergissing is, maar we zijn echt te moe om de trossen nog een keer los te gooien en in het donker de Seine op te varen.

We vallen als een blok in slaap.

15-04-22 | De Marne

In de Rue de Bercy is een fantastische bakker, waar ik een vorstelijk ontbijt insla en een paar baguettes voor onderweg meeneem.

Dan gaan we richting Meaux.

In St. Maur varen we voor de eerste keer door een tunnel. Dat is best spannend.

Maar het gaat allemaal heel vlot en we genieten van de schitterende tocht over de afwisselende Marne. Het landschap is prachtig, hier en daar bijna kitscherig mooi, en we voelen de natuur overal om ons heen.

's Avonds liggen we – dankzij een veel korter verblijf in Parijs – precies volgens schema voor de sluis die we voor vandaag hadden gepland: nummer 14, Chalifert, net vóór de tweede tunnel van de reis. We maken een paar fraaie foto's van de zons- ondergang en spelen nog wat met de drone.

16-04-22 | 'No Pilot'

Na een stevig ontbijt vertrekken we en melden we ons via de radio aan bij de sluis. Maar helaas. Geen enkele reactie. We bellen de sluis, maar niemand neemt op. Een les voor de toekomst: eerst contact met de sluis, dan pas de trossen los. We walsen nog een kwartiertje wat rond voor de sluis, als plotseling via de radio het bericht klinkt dat de sluis kapot is, maar dat eraan gewerkt wordt. We leggen dus maar weer aan. En na 40 minuten gaat de sluisdeur eindelijk open en kunnen we erin varen. In de kleine kom voor de sluis klappen we de kap omlaag en dan varen we de tunnel in. Maar we hebben veel meer ruimte dan verwacht en eigenlijk was het niet nodig geweest de kap in te klappen.

Na het starten van de motor voor de sluis is de roerstandaanwijzer er helaas mee gestopt. Ik hoop dat dit nog in orde komt. In de sluizen (maar ook in de haven) is dit een heel handige functie. Natuurlijk kun je ook zonder, maar het is veel gemakkelijker als de aanwijzer het wel doet.

De tunnel wordt gevolgd door een lang, smal kanaal, dat uitkomt in Meaux. Aangezien Meaux een kleine haven heeft en er volgens Google Maps enkele winkels in de buurt zijn, besluiten we onze voorraden aan te vullen. Onze bolderwagen protesteert onder het gewicht van onze boodschappen, terwijl we op de terugweg de manoeuvre bespreken die Jan wil uitvoeren bij het wegvaren. Zoals afgesproken draaien we dus af op voorspring, en alles gaat volgens het boekje. Helaas is Jan iets te voorzichtig bij het achteruitvaren, waardoor we de manoeuvre afbreken en weer tegen de steiger botsen. Ik gebruik voor de spring een andere kikker op de steiger en bij een volgende poging gaat alles perfect. Het landschap is fabelachtig mooi. Soms lijkt het wel alsof je door het Amazonegebied vaart...

Omdat we onderweg boodschappen moesten doen, halen we de etappe van vandaag niet helemaal, hoewel we tot zonsondergang varen. Bij sluis nummer 10, in St. Jean, vinden we het welletjes voor vandaag. Ik tel de sluisen die we tot nu toe zijn gepasseerd: in totaal 44! Ongelofelijk.

40

17-04-22 | Tweede gedwongen pauze

De volgende ochtend sta ik om acht uur aan het roer met een kop koffie in de hand en heb ik via de radio contact met de sluis. Natuurlijk, zonder eerst van tevoren aan te leggen.

Nichts de nada. Ik bel het telefoonnummer van de sluis en er volgt de volgende mededeling: "Non, non, monsieur ... tout le jour fermé ...". Pardon? Ik heb het goed gehoord: de sluisen op de Marne zijn helaas gesloten tijdens de paasdagen. Daar liggen we dan. De gedwongen pauze geeft ons de tijd om de boot schoon te maken. Ik pak een emmer, spons, doekje en schoonmaakmiddel en reken af met die vreemde wormpjes op de verf die elke keer een gele veeg achterlaten als je ze niet grondig genoeg weghaalt. Het heeft ergens iets contemplatiefs.

Aan het eind van de middag krijgen we onverwacht bezoek van de sluiswachter, die even langskomt tijdens het uitlaten van haar hond. Ze zegt dat ze de sluis de volgende ochtend vroeg

voor ons zal openen, maar dat ze niet denkt dat die volgende sluisen dat ook zullen doen. Nou ja, het is tenminste iets. Dan kunnen we morgenochtend in ieder geval rustig naar sluis 9 varen.

18-04-22 | Tweede paasdag op de Marne

De volgende ochtend om negen uur is het tijd om de trossen los te gooien. De sluis gaat inderdaad open, maar we krijgen de bevestiging dat alle andere sluisen op de route inderdaad dicht blijven. We varen langzaam en ontspannen naar de volgende sluis en genieten van dit prachtige stukje Marne.

Nadat we hebben aangelegd bij de sluis van Couraton, relaxen we eerst

aan dek. Het weer is werkelijk fantastisch. Dan houd ik het niet meer uit en pak het schoonmaakmiddel voor de ramen. Actie, want als de meiden komen, moet alles glimmen. Jan is duidelijk meer ontspannen en heeft geen problemen met het nietsdoen.

19-04-22 | Change of plans

Om exact acht uur stuur ik een radiobericht naar de sluis. Een minuut later druk ik op de afstandsbediening en wordt de sluis leeggepompt. Fantastisch!

We willen tijd inhalen zodat we de meiden zo dicht mogelijk bij Reims kunnen ophalen. Na de tweede sluis hebben we bijna geen tegenstroom

meer, dus gaat de reis vlot. De motor blijft daarbij braaf in de groene zone. Bij de sluis van Damery komt de sluiswachter ons vertellen dat hij ons met alle liefde door de sluis laat, maar dat we wel moeten weten dat we in Bisseuil niet verder kunnen. Dit kanaal is vanochtend leeggepompt voor reparaties. We kunnen wachten tot 9 juni of terugvaren naar Parijs.

Het was maar goed dat hij dit zeil! Eigenlijk hadden we hier twee dagen eerder willen zijn. Dan hadden we er nog doorheen gekund.

We bedanken de sluiswachter (hij kan er tenslotte niets aan doen), varen door de sluis en leggen aan in Damery om op de meiden te wachten. Maar – toegegeven – we zijn wel enigszins gefrustreerd. We hadden ondanks de vertraging als gevolg van technische problemen goede vooruitgang geboekt, hadden in Parijs de turbo erin gezet en lagen weer mooi op schema. Maar door het suffe opont-houd vanwege de paasdagen liggen we nu weer twee dagen achter op schema. En nu ook dit nog! Met een lekker etentje in een restaurant willen we ons humeur wat opvijzelen. Maar helaas. Ook dit is ons niet gegund. In tegenstelling tot de informatie op internet zijn alle restaurants op loopafstand gesloten. Dus. Noedels it is.

Het voordeel van de nieuwe situatie is echter dat mijn meiden met ons nog eens over de prachtige Marne kunnen

varen, en Lena eindelijk Parijs kan zien. Dat wilde ze echt heel graag.

20.04.22 | De komst van Nati en Lena

Aangezien Nati en Lena om tien uur arriveren, hebben wij ons ontbijt om negen uur gepland. Jan voorziet ons van verse croissants en stokbrood.

Zodra de meiden er zijn, is de frustratie zo goed als vergeten. We verheugen ons op de komende dagen en de prachtige route die voor ons ligt. We vullen de watertank en gooien de trossen los. Nu we met de stroom meevaren, hebben we er alle vertrouwen in dat we het traject naar Parijs in twee dagen kunnen afleggen.

De dames krijgen eerst een opfriscur-sus schutten en nemen daarna het roer graag af en toe over.

Het gaat allemaal voorspoedig. We bereiken sluis nummer 8 (Méry-sur-Marne) in ongeveer negen uur. Daarmee hebben we weer alle hoop dat we morgen Parijs halen.

21-04-22 | Op naar Parijs

Het weer is uitstekend en met werkelijk wonderschoon licht varen we om 7.30 uur door de eerste sluis. De Marne is echt zo mooi. In La Ferté-sous-Jouarre zie ik plotseling pal aan de rivier een Aldi. Een goede gelegenheid om bij de steiger ervoor aan te leggen en wat inkopen te doen. Vrouwen hebben daarbij andere behoeften dan

mannen. We zijn blij met onze goede 'Aldi-parkeerplaats' en dat het boodschappen doen dus weinig tijd kost.

Bij sluis 16, in Neuilly, vinden we het mooi geweest voor vandaag. We komen daar om 19.15 uur aan en ik bereid me al voor op een nacht onder de lindebomen – wat waarschijnlijk een extra poetsdag voor me betekent. Als ik aanleg, zie ik dat er een VNF-schip direct vóór de sluis ligt. Jan biedt spontaan aan om ernaar toe te lopen en het te vragen. Na vijf minuten keert hij terug met een vette grijns op zijn gezicht en twee opgestoken duimen. De sluiswachter is zo aardig om ons door te laten. Parijs, here we come! De volgende sluis is open tot 20.30 uur en dat moeten we kunnen halen.

We overwegen de nacht door te brengen in de haven van Arsenal. De sluiswachter vertelt ons echter dat we de ene sluis wel zullen halen, maar de andere sowieso niet. En volgens hem moeten we absoluut niet door de sluis varen om daar ergens te overnachten, want er zouden zonderlingen wonen. Natuurlijk nemen we de waarschuwing serieus, varen door de tunnel en gaan direct voor de sluis liggen, zodat we er de volgende ochtend op tijd doorheen kunnen.

22.04.22 | Parijs de Tweede

We varen door de eerste sluis en zijn helemaal alleen. Alles loopt op rolletjes en we varen vanaf de Marne de Seine op.

Jan en ik zijn volkomen verrast. De rivier laat een totaal ander gezicht zien. Op de heenweg was het ontzettend druk, waren er hoge golven, allerlei boten waaronder drie rubberboten met zwaailichten en een gewapende speciale eenheid, maar nu zijn we helemaal alleen en is de Seine glad een spiegeltje.

We hebben Parijs voor onszelf. In tegenstelling tot de toeristenboten, die duidelijk zeven bezienswaardigheden in zes minuten willen afwerken, neem ik snelheid terug en glijden we rustig door het oude Parijs. Een geweldig gevoel!

We laten Parijs achter ons en de Seine wordt nu echt een brede rivier. Voor het eerst ben ik dankbaar voor de automatische piloot. Heerlijk! We draaien rechtsaf de Oise op en vinden het opnieuw jammer dat we de boot moeten overvaren en niet echt vakantie hebben, en dus geen tijd om even

ergens te stoppen en van de mooie plekjes te genieten.

Vandaag schieten we lekker op en bereiken we sluis 4, Creil.

23-04-22 | Schutten voor gevorderden

We varen de Oise op met weinig tegenstroom. In Compiègne besluit ik wegens tijdgebrek het Canal du Nord te nemen. Ik heb deze route niet voorbereid maar omdat er relatief weinig sluizen zijn, verwacht ik weinig verrassingen. Het liefste zou ik afbuigen naar Reims om weer op de oorspronkelijk geplande route te komen, maar dat zou ons zeker twee dagen extra kosten.

De eerste sluizen in het Canal du Nord zijn erg spannend omdat ze hoog en smal zijn. Onze Linssen is geen kleintje, maar toch voelt het elke keer alsof je door de wc wordt gespoeld. Gelukkig zijn we intussen echte sluisprofi's en hebben we nu genoeg mensen aan boord om onze boot ook bij weinig aanlegmogelijkheden toch op twee punten vast te leggen. Bij de derde sluis van dit type staat Jan aan het roer

en hij is (terecht) trots hoe soepeltjes alles loopt.

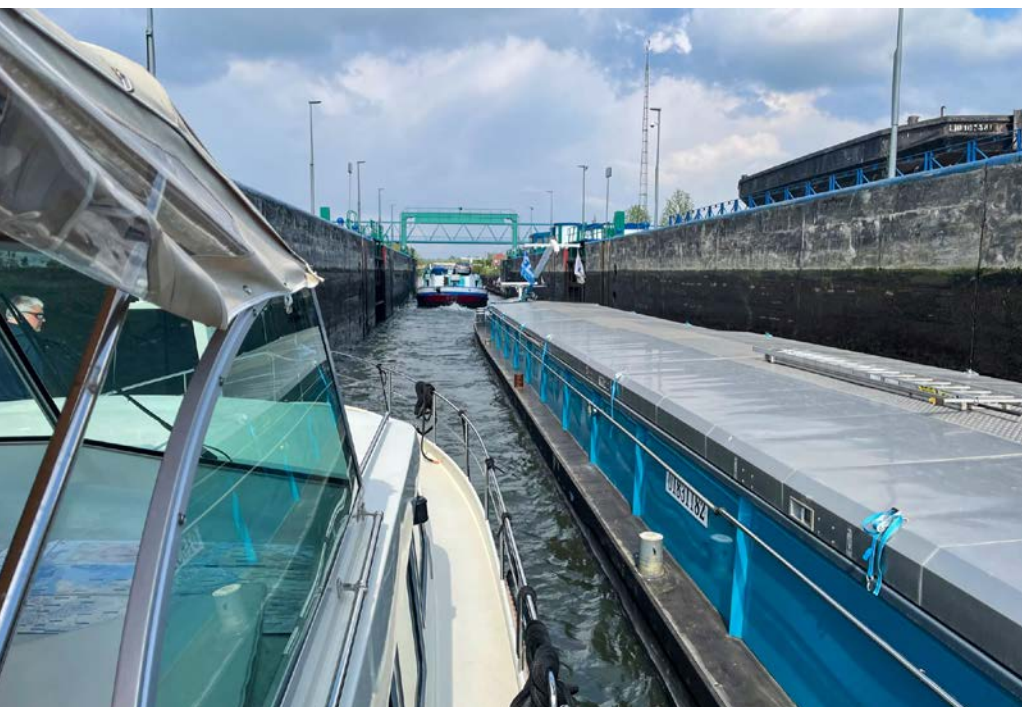
Vandaag komen we tot Epenancout en we bereiden ons er alvast mentaal op voor dat straks de meiden en ook mijn zoon van boord gaan, en dat vervolgens mijn broer komt.

24-04-22 | Wisseling van de wacht en een verrassing in de tunnel!

De volgende ochtend gaat de reis voorspoedig en komen we precies op het vooraf berekende tijdstip aan bij sluis 10, waar we wachten op mijn broer. En ja hoor, na een paar minuten arriveert hij inderdaad bij de sluis en begroeten we elkaar enthousiast.

We doen vol trots verslag van onze ervaringen en bereiden hem voor op de wat ingewikkelde sluisomstandigheden in het kanaal. Ik waag te betwijfelen of het een geruststelling is voor een compleet groentje op sluisgebied om vervolgens te zeggen "Als je deze sluizen aankan, kun je alle sluizen aan". Maar er is niets aan te doen: Jan en Lena geven een spoedcursus kikkers en stootwillen, en leggen natuurlijk vooral uit hoe het schutten werkt. Thomas leert snel en blijft, ondanks alle werkstress waar hij net uitkomt, uiterst rustig en laat alles over zich heen komen. Het zal zeker een aantal dagen duren tot hij merkt dat langzaam vooruitkomen geen nadeel is, en het hem niet meer stoort. Ter geruststelling heeft hij zijn halve kantoor meegenomen in twee gigantische koffers.

Met pijn in het hart verlaat mijn vrouw met de kinderen de boot. Morgen begint voor iedereen weer de school. Voor ons ligt de tunnel van Ruyaulcourt: 4354 meter lang. Wow! Ik heb wel enigszins buikpijn als ik de stootwillen binnenhaal. We varen de tunnel in zodra het licht groen wordt. Hij is in het begin erg smal en ik bedenk dat dat over een lengte van 4 km best vermoeiend kan zijn. Maar na een tijdje wordt de verlichting beter en de

tunnel dubbel zo breed. Op een gegeven moment zie ik in de verte dat de tunnel weer smaller wordt, en ik vraag me af waarom het licht in het smalere deel van de tunnel zo veel slechter is. Plotseling hoor ik mijn broer vragen: "Zag je dat rode stoplicht?" Ik antwoord: "Welk stoplicht? We zitten in een tunnel..."

Plots schuift er vanuit het gat voor ons een enorme, zwarte muur op ons af. Nu snap ik waarom er zo weinig licht is. Met een turbomaneuvre stop ik en we leggen ons met de middenkicker vast aan een van de bolders aan stuurboord, waarvan ik me eerder had afgevraagd waartoe deze dienden. Nu niet meer dus. Het kielzog is minder erg dan we hadden gevreesd omdat het vrachtschip leeg is, maar de uitwerking is des te sterker. Met enigszins knikkende knieën gooien we los en varen naar het einde van de tunnel. Kortom, de eerste uren van zijn vaaravontuur waren voor mijn broer een tamelijk heftige vuurdoop. De dag wordt bekroond met een fabuleuze zonsondergang op onze overnachtingsplek bij sluis nummer 7, Graincourt-lès-Havrincourt.

25-04-22 | Shopping

Om 6:30 uur is het tijd om de trossen los te gooien.

Tien sluisen later zijn we in het stadje Valenciennes en leg ik aan in een jachthaventje in de buurt van de sluis. De havenmeester zegt dat we er ook kunnen overnachten. We willen eerst nog even wat inkopen doen. Maar dat is nog niet zo eenvoudig – vooral omdat in Frankrijk het bestaan van andere talen dan het Frans wordt genegeerd en mijn schoolfrans dringend aan verbetering toe is.

Bepakt met drie grote boodschappentassen zitten we in de taxi op weg naar de haven, waar we onszelf willen belonen met een etentje in een gezellig restaurant. Maar het pakt helaas anders uit: we 'dineren' bij McDonalds,

en eens te meer weet ik waarom ik er niet graag kom.

Doodmoe duiken we onze kooi in.

26-04-22 | Tot grote hoogten

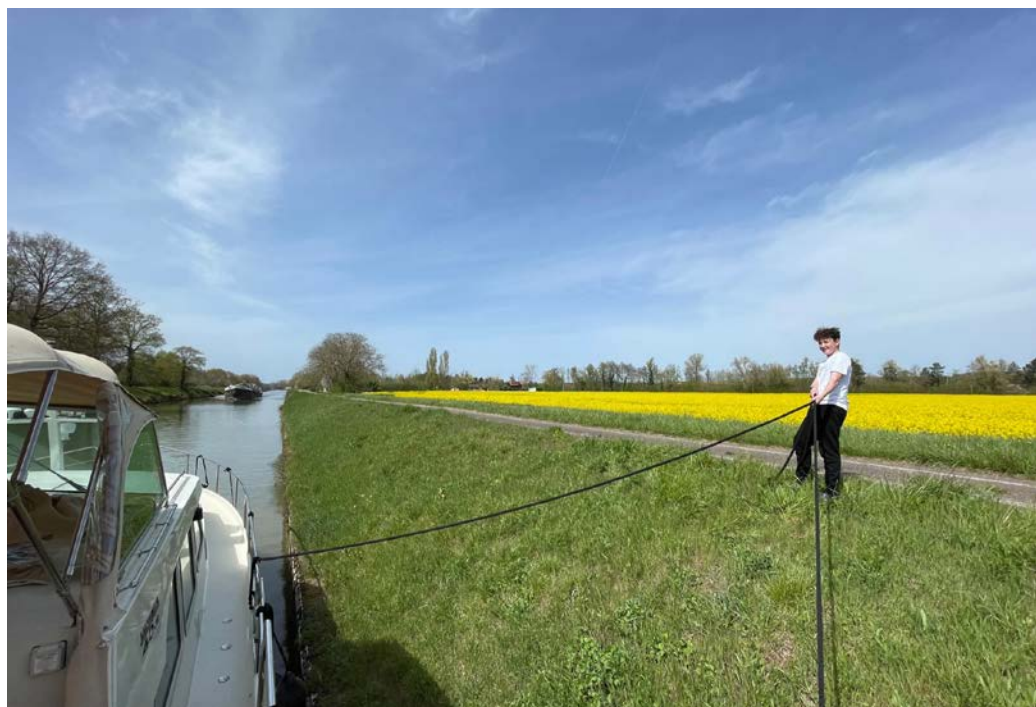
We trakteren onszelf op een goed ontbijt en een iets christelijker vertrektijd, omdat we de sluis van Mons toch niet zullen bereiken voordat deze sluit. Om 11.30 uur passeren we de grens met België. We hopen van harte dat de Belgen ook informatie in andere talen dan het Frans aanbieden en dat misschien zelfs een enkele sluiswachter Engels heeft geleerd op school. De teleurstelling is groot wanneer we merken dat dit duidelijk niet het geval is. Integendeel: terwijl ik in Frankrijk in ieder geval minstens de helft – en gelukkig de belangrijke helft – begreep, snap ik in België op de een of andere manier slechts een kwart, en weet niet eens zeker of dit het belangrijkste kwart is.

En dat onze gebrekkige talenkennis niet helpt bij het passeren van de sluisen, wordt ons langzaam maar zeker duidelijk. Bij de sluis van Obourg-Warton begrijpen mijn broer

en ik allebei dat we de sluis moeten binnenvaren VOOR de beroepsvaart. Maar een diepe, zware hoorntoon achter ons maakt ons duidelijk dat de beroepsschipper het daar duidelijk niet mee eens is.

We zijn al bijna in de sluis en hij komt zonder aarzelen op ons af. Volle kracht achteruit, met het roer volledig gedraaid en volle kracht op de boegschroef, weet ik nog net aan de situatie te ontsnappen. Thomas gooit de lijn bij de middenkicker onmiddellijk om een bolder, wat waarschijnlijk onze redding is. De zuigkracht is enorm. Wij zijn speelbal van de krachten. Ik vraag me af of een meer ervaren schipper gewoon de sluis zou zijn ingevaren. Dat zou zeker minder gevaarlijk zijn geweest. Enfin, we hebben het gevloek en getier van de beroepsschipper sowieso niet begrepen.

We schieten goed op, dus we besluiten om toch door de sluis in Mons te gaan en pas bij zonsondergang aan te meren. De verrassing is groot als we ontdekken dat er na de sluis van Mons helemaal geen volgende sluis is, maar in plaats daarvan een enorme

scheepslift met een hoogteverschil van 71 meter.

Wat een highlight. Het is ongelooflijk fascinerend om in een enorme 'badkuip' 70 meter omhoog te worden gehesen. Helaas durf ik het niet aan om de drone op te laten. Bij het laatste daglicht bereiken we een haventje bij Seneffe.

27-04-22 | Eerst lelijk, dan toch mooi..

Om acht uur precies is het weer tijd om de trossen los te gooien. Het licht is prachtig. De nevel hangt over het water, de rivier is spiegelglad en een paar vogels zorgen voor de achtergrondmuziek bij het verlaten van de haven.

In Charleroi gaan we de Samber op. De stad is zo lelijk dat ze bijna weer mooi is. Sommige industriële gebouwen zien er zo luguber uit alsof de schurk in een Disney-film er woont. Thomas is volkomen gefascineerd en neemt veel foto's. Ik vond de Marne fotogenieker, maar goed.

Net achter de sluis leggen we aan langs de liefdevol en smaakvol vormgegeven betonnen oever van de Samber om bij de Lidl onze voorraad water en pasta (tricolore) aan te vullen.

Het stadje Namen verzoent me enigszins met de geïmproviseerde route.

En dan zijn we eindelijk op de Maas. In een schattige jachthaventje vóór spectaculaire rotsformaties geven twee kleurig geklede en ietwat gekke Fransen ons met handen en voeten te verstaan dat ze ons willen helpen bij het aanmeren. Enigszins wild wordt de boot vastgelegd aan de steiger, waarbij een kluit van lijnen ontstaat. Allemaal absoluut niet volgens het boekje. Maar ze willen echt helpen. En ze zijn werkelijk grappig en erg aardig. Humor blijkt in het Frans, Spaans, Duits, Engels zonder problemen met handen en voeten te kunnen worden overgebracht. We maken eruit op dat ze naar Marseille willen op hun tamelijk kleine, 40 jaar oude boot. Wow, dat is dapper. Ik voel me een verwend burgermannetje met mijn 40-voets Linsen met enorme watertank, dikke omvormer, autopilot, twee toiletten, twee douches en alle andere toeters en bellen.

28-04-22 | Maastricht

We zijn best moe en besluiten daarom 'pas' om acht uur te vertrekken.

De volgende ochtend, als we de trossen losgooien, ontmoeten we weer de twee goedgemutste Fransen, die duidelijk ook willen gaan. Ik draai me om om de ladder op te gaan, en terwijl ik naar de stuurstand loop, passeert de boot van de twee (die nog maar luttele seconden geleden naast me op de steiger stonden) ons al met een hoop lawaai. Proestend start ik de motor en moet de toerenteller controleren om er zeker van te zijn dat hij echt loopt. Oh jee, nu kan ik hen alleen nog veel succes en een veilige reis toewensen... We varen stroomafwaarts richting Luik. De sluizen hier op de Maas zijn wel echt andere koek dan de voorgaande, zeg maar sluizen voor beginners. En ik hoor mijn broer iets zeggen wat hij een week eerder nooit gezegd zou hebben: "Ik hou van drijvende bolders!" Ik ben echt trots op hem. Afgezien van een paar mooie huizen langs de oever vinden we Luik niet bijzonder aantrekkelijk. Het wordt iets beter als we langs een prachtig kasteelpark varen, waar veel mensen van het mooie weer zitten te genieten. Kort daarna ontmoeten we de 'Swan', ook een lid van de Linssen-familie. De eerste andere Linssen op onze reis tot nu toe. We zwaaien enthousiast naar elkaar.

We passeren het ernstig maar vriendelijk ogende standbeeld van koning Albert en varen het naar hem genoemde kanaal op richting Maastricht.

Bij het laatste daglicht bereiken we rond 21.20 uur het oude centrum van Maastricht. Maurice had ons de tip gegeven om aan te leggen bij de muur vóór de Servaasbrug. Dat was een goede tip. Een jong stel in een kleine zeilboot – dat naar Marseille wil – is zo vriendelijk hun boot een stukje te verplaatsen, zodat er ook voor ons plaats is.

Enigszins weemoedig realiseer ik me dat dit de laatste nacht van deze tocht is. De drie weken op de boot voelden eerder als drie maanden, zoveel hebben we meegemaakt. Ik ben wat weemoedig, maar ben ook dankbaar dat ik al deze ervaringen en deze geweldige reis heb mogen meemaken. Het zal me wel een week kosten om weer te wennen aan mijn leven aan vaste wal.

We gaan naar een 'echt' restaurant en genieten van de laatste avond van onze tocht. Omdat het een relatief korte etappe is van hier naar onze thuishaven Van der Laan in Maasbracht en we ons ontvangstcomité – het gezin van Thomas – pas rond 15.00 uur verwachten, besluiten we om negen uur rustig te ontbijten.

29-04-22 | De laatste dag

Ik ga naar de bakker en enigszins naïef neem ik croissants mee. Tja, de Fransen spreken weliswaar geen Engels, maar ze kunnen wel croissants bakken.

We vertrekken op tijd en deze laatste etappe verloopt zeer soepeltjes. Ik vind het een beetje spannend om met ons eigen schip daarheen te varen waar ik met Maurice al zo vaak korte 'proefvaarten' heb gemaakt en ook tijdens de schipperstraining heb geoefend met schutten en aanleggen. Maar ik kijk er ook naar uit om voor het eerst onze eigen 'box' in de haven in te varen.

We komen netjes op tijd aan bij Van der Laan en checken in. En nu zijn we er echt – precies drie weken nadat ik in de auto stapte om naar Auxerre te rijden.

Oftewel: "Het zit erop!" Ik ben toch echt wel verdrietig. Een laatste foto met de bagagewagen en de ondergaande zon en dan stappen we in de auto. Dag, mijn lieve kleine Abuelita. Ik heb ongeloflijk genoten van de drie weken met jou en mis je nu al. Maar we zien elkaar vrijdag weer voor de schoonmaak. Of donderdag, of woensdag ... Zucht, ja, wat was het mooi! ♦

REISGEGEVENS:

Schip Linssen Grand Sturdy 40.9 AC, bouwjaar 2010.

Motor 1 x Volvo Penta D3-110 (110 pk)

Afstand 1152 kilometer op de teller

Brandstof 762 liter diesel

Vaaruren 174

Sluizen 145

Duur 21 dagen, 1 fantastische ervaring.